

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKIK W KRAKOWIE**

Pl. Szczepański 5, 31-011 Kraków
Tel./fax (0-12) 421-75-79, 421-74-98,

E-mail: krakow@uokik.gov.pl

RKR-61-5/10/AG

Kraków, dnia 31 grudnia 2010 r.

DECYZJA Nr RKR - 27/2010

- I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej Delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887), po przeprowadzeniu – wszczętego z urzędu - postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów bezprawne, godzące w interesy konsumentów działania F.H.U. „DANTI” Krzysztof Kusz z siedzibą w Łańcucie, polegających na stosowaniu niedozwolonych postanowień umownych, wpisanych na podstawie art. 479⁴⁵ k.p.c. do Rejestru postanowień uznanych za niedozwolone, tj:

1. we wzorcu „Regulamin zakupów” postanowienia o treści: *„Firma Danti nie odpowiada za opóźnienia w dostawie wynikające z niewywiązywania się przez firmę kurierską z umów obsługi pocztowej.* - wpisanego do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone pod pozycją 139.
2. we wzorcu (zakładce) „Koszt dostawy” postanowienia o treści: *„(...) nie ponosimy winy za opóźnienia wynikające z pracy firm spedycyjnych.”* - wpisanego do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone pod pozycją 139.

oraz stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 12 listopada 2010r

- II. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej Delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887), po przeprowadzeniu – wszczętego z urzędu - postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów bezprawne, godzące w interesy konsumentów działania F.H.U. „DANTI” Krzysztof Kusz z siedzibą w Łańcucie, polegające na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez:

1. niepodanie przez przedsiębiorcę na jego stronie internetowej www.danti.pl swojego imienia i nazwiska jako przedsiębiorcy prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą, co stanowi naruszenie art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 18 lipca 2002r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204) oraz art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271) w związku z art. 43⁴ Kodeksu cywilnego;
2. nieprawdziwe określenie na jego stronie internetowej www.danti.pl organu rejestrowego, tj. podanie numeru wpisu w ewidencji działalności gospodarczej jako numeru wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym „KRS 5177” co stanowi naruszenie art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271);
3. nieprawdziwe wskazanie na jego stronie internetowej www.danti.pl siedziby oraz adresu przedsiębiorstwa, tj. Rzeszów ul. Krakowska 354, zamiast Łańcut ul. Głowackiego 13c, co stanowi naruszenie art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 18 lipca 2002r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204) oraz art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271);
4. niezamieszczenie na jego stronie internetowej www.danti.pl w regulaminie zakupów trybu postępowania reklamacyjnego, co stanowi naruszenie art. 9 ust. 1 pkt 10 w związku z art. 11 ust. 2. ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów (Dz. U. Nr 22, poz. 271) oraz art. 8 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 18 lipca 2002r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204)

oraz stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 12 listopada 2010r.

- III. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej Delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887), po przeprowadzeniu – wszczętego z urzędu - postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

nakłada się na F.H.U. „DANTI” Krzysztof Kusz z siedzibą w Łańcut, karę pieniężną w wysokości:

1. 2.939 zł (słownie: dwa tysiące dziewięćset trzydzieści dziewięć złotych), płatną do budżetu państwa z tytułu naruszenia zakazu określonego w art. 24 ust. 1 i ust 2 pkt 1 w/w ustawy w zakresie opisanym w pkt I niniejszej decyzji
2. 8.817 zł (słownie: osiem tysięcy osiemset siedemnaście złotych), płatną do budżetu państwa z tytułu naruszenia zakazu określonego w art. 24 ust. 1 i ust 2 pkt 2 w/w ustawy w zakresie opisanym w pkt II niniejszej decyzji,

- VII. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. nr 50, poz. 331 z późn. zm.) oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie (...) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej

ustawy i § 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887), po przeprowadzeniu – wszczętego z urzędu - postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

obciąża się F.H.U. „DANTI” Krzysztof Kusz z siedzibą w Łąncucie kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązuje się tego przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie 48,75 zł (słownie: czterdzieści osiem złotych siedemdziesiąt pięć groszy) w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

UZASADNIENIE

W dniu 23.02.2010r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - zwany dalej „Prezesem UOKIK” – wszczął z urzędu, w związku ze skargą konsumentką, postępowanie wyjaśniające mające na celu wstępne ustalenie, czy warunki umów zawieranych w obrocie z konsumentami przez F.H.U. „DANTI” Krzysztof Kusz z siedzibą w Łąncucie - zwanego dalej „przedsiębiorcą” - nie naruszają chronionych prawem interesów konsumentów, tj. czy są zgodne z przepisami w/w *ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów* oraz przepisami kodeksu cywilnego dotyczącymi wzorców umów.

W toku postępowania ustalono, że w/w przedsiębiorca świadczy usługi sprzedaży detalicznej artykułów RTV/AGD za pośrednictwem sieci Internet oraz dokonano analizy wzorców regulaminów przez tego przedsiębiorcę. Przeprowadzone postępowanie wykazało, że stosowany przez przedsiębiorcę Regulamin świadczenia usług, stosowany w obrocie z konsumentami zawiera postanowienia, które zostały wpisane do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. – zwanego dalej „Rejestrem”, które mogą stanowić naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jako bezprawne działanie przedsiębiorcy. Dodatkowa analiza strony internetowej przedsiębiorcy wykazała, że przedsiębiorca zamieścił na niej nieprawdziwe dane go identyfikujące oraz, że nie zamieścił zapisów regulujących tryb postępowania reklamacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, postanowieniem nr RKR-71/2010 z dnia 26.04.2010r. Prezes UOKIK wszczął - z urzędu - postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez F.H.U. „DANTI” Krzysztof Kusz z siedzibą w Łąncucie, praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, określonych w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007r. Nr 50, poz. 331 z późn. zm) - zwanej dalej „ustawą o ochronie (...)”, polegających na stosowaniu w w/w wzorcach umów wykorzystywanych przez przedsiębiorcę postanowień umownych wpisanych na podstawie art. 479⁴⁵ k.p.c. do „Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone” tj.:

1. we wzorcu „Regulamin zakupów” postanowienia o treści: „*Firma Danti nie odpowiada za opóźnienia w dostawie wynikające z niewywiązywania się przez firmę kurierską z umów obsługi pocztowej.* - wpisanego do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone pod pozycją 139.

2. we wzorcu (zakładce) „Koszt dostawy” postanowienia o treści: „(...) *nie ponosimy winy za opóźnienia wynikające z pracy firm spedycyjnych.*” - wpisanego do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone pod pozycją 139.

Prezes UOKiK ustalił, że na stronie sklepu internetowego danti.pl brak jest niektórych zapisów, regulujących prawa i obowiązki stron umowy, które są wymagane obowiązującymi przepisami prawa oraz na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, tj.:

1. w zakładce „KONTAKT” brak jest informacji w postaci pełnej nazwy przedsiębiorcy (brak imienia i nazwiska), co stanowi naruszenie art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 18 lipca 2002r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204) oraz art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271) w związku z art. 43⁴ Kodeksu cywilnego;
2. w zakładce „KONTAKT” brak jest prawidłowej informacji w postaci nazwy organu rejestrującego. Na stronie danti.pl wskazano numer wpisu w ewidencji działalności gospodarczej jako numeru wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym „KRS 5177” co stanowi naruszenie art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271);
3. w zakładce „KONTAKT” nieprawdziwie wskazano siedzibę oraz adres przedsiębiorstwa, tj. Rzeszów ul. Krakowska 354, zamiast Łańcut ul. Głowackiego 13c, co stanowi naruszenie art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 18 lipca 2002r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204) oraz art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271);
4. Prezes UOKiK stwierdził ponadto brak na stronie sklepu internetowego danti.pl informacji dotyczących procedury rozpatrywania reklamacji, co stanowi naruszenie art. 9 ust. 1 pkt 10 w związku z art. 11 ust. 2. ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów (Dz. U. Nr 22, poz. 271) oraz art. 8 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 18 lipca 2002r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204).

W odpowiedzi na przedstawione zarzuty w dniu 2 czerwca 2010r. do tutejszej Delegatury UOKiK wpłynęło pismo przedsiębiorcy, że strona internetowa www.danti.pl, pod którą prowadził działalność przestała istnieć. W celu ustalenia kiedy strona przestała funkcjonować przedsiębiorca został wezwany pismem z dnia 10 czerwca 2010r. do przedstawienia wyjaśnień odnośnie zaprzestania funkcjonowania w/w strony internetowej oraz przedstawienia dokumentów na potwierdzenie tego faktu. W dniu 15 lipca 2010r. wpłynęło pismo, w którym przedsiębiorca oświadczył, że nie tylko strona internetowa przestała działać, lecz również jego działalność gospodarcza zostanie wkrótce zlikwidowana. Na potwierdzenie tych oświadczeń nie przedstawił dowodów.

W toku prowadzonego postępowania Prezes UOKiK stwierdził, że dotychczasowa strona www.danti.pl zaczęła działać pod adresem www.droptrend.com oraz <http://danti.iai-shop.com>, na co wskazywała treść oraz grafika strony identyczna ze stroną www.danti.pl. Z kolei w zakładce „Kontakt” na tych stronach podany został przedsiębiorca z siedzibą w Hong Kongu o nazwie Advanced International Trading Limited. W związku z powyższymi

ustaleniami przedsiębiorca Krzysztof Kusz został wezwany do przedłożenia wyjaśnień dotyczących związku z w/w stronami internetowymi oraz podmiotem Advanced International Trading Limited. Przedsiębiorca dwukrotnie odmówił udzielenia informacji na ten temat (pismo z dnia 18.08.2010r. oraz 8.09.2010r.) i jednocześnie oświadczył, że prowadzona przez niego działalność gospodarcza nie została zlikwidowana, tak samo jak domena www.danti.pl, pod którą jednak nie funkcjonuje już żadna strona internetowa.

Jednocześnie – w celu ustalenia czy przedsiębiorca rzeczywiście zlikwidował domenę danti.pl w dniu 3 września 2010r. zostało wystosowane pismo do firmy AZ.pl Sp. z o.o., która widniała w bazie WHOIS przy domenie danti.pl. W odpowiedzi na pismo AZ.pl Sp. z o.o. potwierdziła, że abonentem domeny danti.pl jest Krzysztof Kusz, zaś firma AZ.pl Sp. z o.o. uczestniczyła w umieszczeniu informacji o niej w centralnym rejestrze domen PL.

W celu weryfikacji domeny droptrend.com wystosowano w dniu 3 września 2010r. pismo do firmy NetART Registrar Sp. z o. z siedzibą w Krakowie, która widniała w bazie WHOIS przy w/w domenie. W odpowiedzi udzielono informacji, że przedsiębiorca F.H.U. „DANTI” Krzysztof Kusz zarejestrował za ich pośrednictwem domenę droptrend.com

Prezes UOKIK ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Burmistrza Miasta Łańcuta pod numerem 5177. Zakres prowadzonej przez niego działalności gospodarczej obejmuje m.in. sprzedaż detaliczną prowadzoną przez Internet. Działalność jest prowadzona na terytorium całego kraju. W kontaktach z klientami, w tym konsumentami posługuje się regulaminem świadczenia usług, który konsumenci akceptują składając zamówienie. Za pośrednictwem strony internetowej www.danti.pl przedsiębiorca prowadził sprzedaż sprzętu AGD i komputerowego, telefonów komórkowych, akcesoriów telefonicznych i komputerowych. Z jego oferty korzystać mogli zarówno osoby fizyczne (konsumenty), jak też przedsiębiorcy. Warunkiem dokonania zakupu było złożenie zamówienia za pomocą prawidłowo wypełnionego, dostępnego na stronie formularza i przesłanie go do sprzedawcy za pośrednictwem Internetu. Zamówienia były też przyjmowane poprzez aukcje internetowe na portalu Allegro.pl.

Zasady dokonywania przez konsumentów zakupów w sklepie internetowym przedsiębiorcy uregulowane były na stronie internetowej sklepu w zakładkach „Regulamin Zakupów”, dalej: „Regulamin”, „Składanie zamówienia”, „Dostępność produktów”, „Formy płatności”, „Koszt dostawy”, „Czas realizacji zamówienia”, „Bezpieczeństwo”, „Gwarancja i serwis towarów”, w których Prezes Urzędu dopatrywał się zapisów tożsamyh z tymi wpisanymi do Rejestru postanowień uznanych za niedozwolone, wskazanych w pkt I osnowy decyzji oraz braku prawidłowych, wymaganych przez ustawodawcę, informacji i danych, wskazanych w pkt II osnowy decyzji.

Przedsiębiorca nie odnosząc się do przedstawionych mu zarzutów zaprzestał sprzedaży towarów ze strony www.danti.pl. Strona została przesłana na domenę www.droptrend.com – zachowano w niej wszelkie informacje ze strony www.danti.pl (Regulamin zakupów sklepu droptrend.com zachował w swej treści nazwę „DANTI”, na stronie internetowej pod hasłem „O Firmie” znajduje się zakładka „Historia danti.pl”, występuje ten sam nr telefonu w zakładce „Kontakt” – 790 386 053) i zmieniono nazwę firmy na Advanced International Trading Limited z siedzibą w Hong Kongu. Z informacji otrzymanej od firmy NetART Registrar Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie Prezes UOKIK otrzymał informację, że

przedsiębiorca F.H.U. „DANTI” Krzysztof Kusz zarejestrował za ich pośrednictwem domenę droptrend.com.

Przedsiębiorca przestał być abonentem domeny danti.pl, ponieważ w dniu 13 listopada 2010r. została ona zarejestrowana przez inny podmiot, co wykazała analiza bazy WHOIS.

Mając powyższe ustalenia na uwadze Prezes UOKiK zważył, co następuje:

Treść art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie (...) ogranicza zastosowanie jej przepisów wyłącznie do ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów, podejmowanej w interesie publicznym. Oznacza to, że warunkiem koniecznym do uruchomienia procedur i zastosowania instrumentów określonych w tej ustawie jest zaistnienie takiego stanu faktycznego, w którym działania przedsiębiorców - naruszając jej przepisy – stanowią potencjalne zagrożenie interesu publicznego. Niniejsze postępowanie dotyczy treści Regulaminu stosowanego przez przedsiębiorcę wobec nieograniczonego kręgu adresatów, tj. wszystkich zainteresowanych ich treścią aktualnych i potencjalnych klientów przedsiębiorcy, którym - na gruncie art. 4 ust. 12 ustawy o ochronie (...) - przysługuje status konsumenta. Zdaniem Prezesa UOKiK rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy byli klientami F.H.U. „DANTI” Krzysztof Kusz. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów, co oznacza, iż naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa UOKiK działań przewidzianych w ustawie o ochronie (...). W tym stanie rzeczy przyjąć należy, iż do oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy zastosowanie mają przepisy w/w ustawy, a dotyczące jej postępowanie prowadzone było w interesie publicznym.

Stosownie do treści art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie (...) – „przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy”. Aby możliwe było zatem stwierdzenie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, niezbędne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek:

1. działania przedsiębiorcy winny mieć bezprawny charakter, tzn. być sprzeczne z prawem, tj. przepisami określonych aktów prawnych a także sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami, a jednocześnie
2. działania te muszą naruszać zbiorowe interesy konsumentów.

Odnosząc się do pierwszej z przesłanek art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie (...), tj. bezprawności działań przedsiębiorcy, stwierdzić należy, iż bezprawność rozumie się jako sprzeczność zachowania danego podmiotu z przepisami prawa oraz zasadami współżycia społecznego. Chodzi tu mianowicie o sprzeczność z szeroko rozumianym porządkiem prawnym, jako całością. Bezprawność jest czynnikiem o charakterze obiektywnym, tzn. niezależnym od wystąpienia szkody, czy zaistnienia zamiaru po stronie podmiotu dopuszczającego się działań bezprawnych. Podkreślenia wymaga okoliczność, że przepisy w/w ustawy o ochronie (...) nie definiują pojęcia bezprawności działań przedsiębiorcy, na co zwrócił uwagę SOKiK w wyroku z dnia 23.06.2006r. (sygn. akt XVII Ama 32/05), stwierdzając, iż art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie (...) z 15 grudnia 2000r. – którego odpowiednikiem w ustawie o ochronie (...) z dnia 16 lutego 2007r. jest art. 24 ust. 2 – nie ma

samodzielnego znaczenia prawnego, lecz powinien być interpretowany oraz stosowany w określonym kontekście normatywnym. W związku z tym, w celu konkretyzacji przesłanki bezprawności należy sięgnąć do przepisów innych ustaw, gdyż dopiero na ich podstawie możliwe jest dokonanie oceny działań przedsiębiorcy w aspekcie ich zgodności z prawem. Niemniej, ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w jednym przypadku wprost identyfikuje działanie przedsiębiorcy jako bezprawne – mianowicie, działanie polegające na stosowaniu postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone i wpisanych do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK, co SOKiK potwierdził w innym wyroku z dnia 25.03.2004r. (sygn. akt XVII Ama 51/03), stwierdzając, że można sformułować samoistną przesłankę bezprawności, jeżeli ustali się, że przedsiębiorca stosował postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. Zatem wykazanie, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu wzorzec umowy zawierający postanowienia o treści już wpisanej do rejestru klauzul abuzywnych stanowi wystarczającą przesłankę do stwierdzenia bezprawności działania tego przedsiębiorcy.

Do stwierdzenia praktyki, określonej w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie (...) konieczne jest wykazanie, iż przedsiębiorca stosuje we wzorcu umownym postanowienia, które zostały wpisane do prowadzonego przez Prezesa UOKiK rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. Pokreślenia wymaga, że wzorce umowne wykorzystywane przy zawieraniu umów z konsumentami mogą być poddane kontroli abstrakcyjnej. Kontroli abstrakcyjnej wzorca jako takiego (art. 479³⁶ — 479⁴⁵ k.p.c.) dokonuje się niezależnie od tego, czy postanowienia wzorca były, czy też nie były zastosowane przy konkretnej umowie. Kontrola taka obejmuje klauzule pojedyncze lub zbiorowe (cały wzorzec lub jego fragment). Oceny postanowień w wypadku kontroli abstrakcyjnej dokonuje Sąd Okręgowy w Warszawie — Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wyłącznie do kompetencji tego Sądu należy uznanie postanowień wzorców umownych za niedozwolone. Art. 479⁴³ k.p.c. rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa UOKiK, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w w/w rejestrze jest to, że posłużenie się nim będzie miało skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego. Wpis do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych, tj. stosowanych także przez innych przedsiębiorców. Prezes UOKiK może stwierdzić stosowanie przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na posługiwaniu się postanowieniem wzorca umownego, które zostało wpisane do rejestru, bez względu na to, czy wpis dotyczy tego przedsiębiorcy, przeciwko któremu jest prowadzone postępowanie, czy też nie. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 2.12.2005r. (sygn. akt VI ACa 760/05) wskazał, że zgodnie z art. 23 a ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.) praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest posługiwanie się postanowieniem wpisanym do rejestru w oderwaniu od zagadnienia, czy wpis do rejestru powstał w związku ze stosowaniem wzorca umowy przez ten podmiot, co do którego bada się stosowanie praktyki. Sąd wskazał też, że naruszenie interesów konsumentów może nastąpić w wyniku działań podmiotów, które stosują klauzule abuzywne wpisane do rejestru, przy czym wpis do rejestru związany jest z działaniami innych kontrahentów konsumentów. Analogicznie orzekł Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 29.09.2005r. (sygn. akt VI ACa 381/05), gdzie powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19.12.2003r. (sygn. akt III CZP 95/03), stwierdził, że wyrok uwzględniający

powództwo przez uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania ma, zgodnie z art. 479⁴³ k.p.c., od chwili wpisania do odpowiedniego rejestru, skutek także wobec osób trzecich. Zgodnie ze stanowiskiem SOKiK wyrażonym w wyroku z dnia 25.05.2005r. (sygn. akt XVII Ama 46/04), dla uznania, iż określona klauzula jest niedozwolonym postanowieniem umownym wpisanym do rejestru klauzul niedozwolonych wystarczy stwierdzenie, że mieści się ona w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru i nie jest konieczna literalna zgodność porównywanych klauzul. Czynnikiem przesądzającym o podobieństwie dwóch klauzul powinien być zatem zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną, oba zapisy można uznać za tożsame. Takie stanowisko zajął także Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 13.07.2006r. (sygn. akt III SZP 3/06) stwierdził, iż „(...) stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów (...)”. W uzasadnieniu do powyższej uchwały Sąd uznał m.in., że „(...) praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów art. 23a uokik [obecnie art. 24 – przyp. własny UOKiK] obejmuje również przypadki wprowadzania jedynie zmian kosmetycznych polegających na przedstawieniu wyrazów lub zastąpieniu jednych wyrazów innymi, jeżeli tylko wykładnia postanowienia pozwoli stwierdzić, że jego treść mieści się w hipotezie zakazanej klauzuli. Stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej, co wpisana do rejestru (...). Przyjęta powyżej rozszerzająca wykładnia art. 23a uokik znajduje również uzasadnienie w dyrektywach 93/13 oraz 98/27 a także orzecznictwie ETS dotyczącym zasady efektywności (...)”. Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej i stąd niedozwolone będą także takie postanowienia umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię.

Odnosząc się do drugiej przesłanki, tj. naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, stwierdzić należy, iż ustawa o ochronie (...) nie definiuje pojęcia zbiorowego interesu konsumentów, stwierdzając jedynie w treści art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. W świetle - powołanego na początku uzasadnienia prawnego niniejszej decyzji - art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie (...) należy przyjąć, że ze zbiorowymi interesami konsumentów mamy do czynienia wówczas, gdy działania przedsiębiorcy są powszechne i mogą dotknąć każdego potencjalnego klienta przedsiębiorcy – czyli konsumenta. Stanowisko to potwierdzone zostało również w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 12.09.2003r. (sygn.: I CKN 504/01) stwierdził, iż nie jest zasadne uznawanie, że postępowanie z tytułu naruszenia ustawy antymonopolowej można wszczynać tylko wtedy, gdy zagrożone są interesy wielu odbiorców, a nie jest to możliwe w sytuacji, gdy pokrzywdzonym jest tylko jeden konsument. Wydawane orzeczenie ma bowiem wymiar znacznie szerszy, pełni także funkcję prewencyjną, służy bowiem ochronie także nieograniczonej liczby potencjalnych konsumentów. Oceniane w niniejszej decyzji działania Spółki odnoszą się do wszystkich jego aktualnych i przyszłych (potencjalnych) klientów, a zatem dotyczą zbiorowych interesów konsumentów.

Ad. pkt I.1 i I.2 sentencji decyzji

Przedmiotem niniejszego postępowania jest wykazanie, że zakwestionowane przez Prezesa UOKIK zapisy Regulaminu stosowane przez przedsiębiorcę przy świadczeniu usług, są tożsame z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnymi wyrokami SOKIK wymienionymi w niniejszej decyzji i wpisanych do Rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. Dodatkowo podkreślenia wymaga okoliczność, że postanowienie nr 139 wpisane do Rejestru, wskazane w sentencji niniejszej decyzji, dotyczy sprzedaży konsumenckiej, co oznacza, iż zachodzi tożsamość stosunków prawnych.

W ocenie Prezesa UOKIK postanowienia wskazane w pkt I.1., I.2. sentencji decyzji o treści:

- „Firma Danti nie odpowiada za opóźnienia w dostawie wynikające z niewywiązywania się przez firmę kurierską z umów obsługi pocztowej” oraz
- „(...) nie ponosimy winy za opóźnienia wynikające z pracy firm spedycyjnych.”

są tożsame z treścią postanowienia wpisanego do Rejestru pod pozycją 139 o treści: „Kupujący nie jest uprawniony do otrzymania odszkodowania w żadnej formie z powodu opóźnienia dostawy. Jednocześnie opóźnienie dostawy nie uprawnia kupującego do całkowitego bądź częściowego odstąpienia od zamówienia lub jego anulowania.”

Zacytowane powyżej postanowienia umowne oraz wskazane postanowienie wpisane do Rejestru ograniczają prawa konsumentów poprzez wyłączenie uprawnienia do otrzymania odszkodowania z tytułu nieterminowej realizacji umowy. Jednocześnie opóźnienie dostawy towaru nie uprawnia kupującego do odstąpienia od zamówienia. Zgodnie z tym postanowieniem przedsiębiorca nie ponosi zatem żadnej odpowiedzialności za opóźnienia w dostawie towaru, czyli za nienależyte wykonanie swojego zobowiązania. Nawet jeżeli przedsiębiorca znacznie spóźni się z dostawą towaru, to konsument i tak będzie musiał za niego zapłacić. Jest to niezgodne z art. 385³ pkt 22 k.c., zgodnie z którym niedozwolone są postanowienia, które nakładają na konsumenta obowiązek wykonania przez niego zobowiązania, mimo niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez przedsiębiorcę. Konsument powinien mieć zatem prawo odstąpienia od umowy, jeżeli zamówiony przez niego produkt nie zostanie mu dostarczony w umówionym terminie. Dodatkowo zgodnie z art. 385³ pkt 2 k.c. niedozwolonym postanowieniem umownym jest zapis w umowie bądź regulaminie, który wyłącza lub istotnie ogranicza odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. W omawianym przypadku takie wyłączenie odpowiedzialności występuje. Przedsiębiorca, jako profesjonalny podmiot, ma obowiązek wykonania umowy z należytą starannością wymaganą w stosunkach tego rodzaju. Za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy przedsiębiorca powinien ponosić odpowiedzialność na zasadach określonych w przepisach art. 471 i nast. k.c. Postanowienia ograniczające odpowiedzialność przedsiębiorcy za niedostarczenie towaru w terminie zostało ocenione w sposób jednoznaczny przez orzecznictwo SOKIK jako klauzule abuzywne. W wyroku z dnia 21.07.2004r. (sygn. akt XVII Amc 45/03) SOKIK stwierdził, że postanowienie o następującej treści: „Kupujący nie jest uprawniony do otrzymania odszkodowania w żadnej formie z powodu opóźnienia dostawy. Jednocześnie opóźnienie dostawy nie uprawnia kupującego do całkowitego bądź częściowego odstąpienia od zamówienia lub jego anulowania.” jest niedozwolone. W związku z powyższym analiza porównawcza kwestionowanych zapisów umownych z klauzulami wpisanymi do Rejestru wskazuje na zbieżność porównywanych klauzul, której nie naruszają odmienności w zakresie użytych sformułowań i wyrazów, co pozwala na stwierdzenie ich tożsamości.

Ad. II sentencji decyzji

Następne praktyki, których stosowanie zarzucono przedsiębiorcy w ramach niniejszego postępowania, to praktyki polegające na niedopełnianiu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez:

- niepodanie przez przedsiębiorcę na jego stronie internetowej www.danti.pl swojego imienia i nazwiska jako przedsiębiorcy prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą;
- nieprawdziwe określenie na jego stronie internetowej www.danti.pl organu rejestrowego, tj. podanie numeru wpisu w ewidencji działalności gospodarczej jako numeru wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym „KRS 5177”;
- nieprawdziwe wskazanie na jego stronie internetowej www.danti.pl siedziby oraz adresu przedsiębiorstwa, tj. Rzeszów ul. Krakowska 354, zamiast Łańcut ul. Głowackiego 13c;
- niezamieszczenie na jego stronie internetowej www.danti.pl w regulaminie zakupów trybu postępowania reklamacyjnego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż cechą charakterystyczną procedury stosowanej przez przedsiębiorcę w sklepie internetowym jest brak jednoczesnej obecności stron przy zawieraniu umowy, wywołany okolicznością wykorzystania technik komunikowania się na odległość. Do zawarcia umowy dochodzi z chwilą, gdy adresat oferty złoży oferentowi (przedsiębiorcy), przy wykorzystaniu środka porozumiewania się na odległość jakim jest Internet, oświadczenie woli o przyjęciu przedstawionej mu oferty. Oznacza to, że w tej sprawie mamy do czynienia ze świadczeniem usługi drogą elektroniczną. Pod tym pojęciem, zgodnie z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 18 lipca 2002r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204 ze zm.) rozumie się wykonywanie usługi świadczonej bez jednoczesnej obecności stron (na odległość), poprzez przekaz danych na indywidualne żądanie usługobiorcy, przesyłanej i otrzymywanej za pomocą urządzeń do elektronicznego przetwarzania, włącznie z kompresją cyfrową, i przechowywania danych, która jest w całości nadawana, odbierana lub transmitowana za pomocą sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu [ustawy](#) z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo Telekomunikacyjne. Natomiast w myśl art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271 ze zm.) umowy zawierane z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, w szczególności poczty elektronicznej lub innych środków komunikacji elektronicznej, w rozumieniu ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, są umowami na odległość, jeżeli kontrahentem konsumenta jest przedsiębiorca, który w taki sposób zorganizował swoją działalność.

Stosownie do treści art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...), który stanowi, że *„Konsument powinien być poinformowany, przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia mu propozycji zawarcia umowy, o imieniu i nazwisku (nazwie), adresie zamieszkania (siedziby) przedsiębiorcy oraz organie, który zarejestrował działalność gospodarczą przedsiębiorcy, a także numerze, pod którym przedsiębiorca został zarejestrowany.”* przedsiębiorca powinien poinformować konsumenta o swoim imieniu i nazwisku, siedzibie oraz o organie, który zarejestrował jego działalność gospodarczą i numerze tejże rejestracji. Dane identyfikujące przedsiębiorcę powinny być udzielone konsumentowi na etapie zaproszenia do zawarcia umowy. Obowiązek podania przez przedsiębiorcę jego imienia i nazwiska wynika również z art. 5 ust. 2 pkt 2 *ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, który stanowi, że: „Usługodawca podaje (...) imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę lub firmę*

oraz siedzibę i adres”. Kodeks cywilny z kolei w art. 43⁴ zawiera definicję firmy osoby fizycznej: „*Firmą osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko.*”

Obowiązek udzielenia konsumentom podstawowych informacji na jego temat stanowi realizację jawności jego działań. W przypadku zawierania umów za pośrednictwem Internetu dane te (imię i nazwisko przedsiębiorcy, siedziba, organ rejestrowy oraz numer w tym rejestrze) powinny być dostępne dla każdego odwiedzającego sklep, bez konieczności występowania konsumenta o nie, bez względu na to czy w przyszłości zawrze on z przedsiębiorcą umowę, czy też nie. W rozważanej sprawie przedsiębiorca umieścił na stronie sklepu tylko swoją nazwę bez podania imienia i nazwiska. Dodatkowo przedsiębiorca błędnie wskazał organ rejestrowy jako „KRS”, czyli akronim powszechnie stosowany w obrocie gospodarczym określający Krajowy Rejestr Sądowy. Posłużenie się tym akronimem mogło sugerować inną formę prawną prowadzenia działalności gospodarczej, tj. prowadzenie działalności gospodarczej w formie spółki prawa handlowego. Jest to niezgodne ze stanem faktycznym, gdyż przedsiębiorca ten prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą, która nie podlega wpisowi do Krajowego Rejestru Sądowego, lecz do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Burmistrza Miasta Łańcuta. W rozważanej sprawie na stronie internetowej przedsiębiorcy był wprowadzicie podany prawidłowy numer wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, tj. nr 5177, to jednak z uwagi na to, że umieszczony obok był skrót „KRS”, który nie odpowiadał organowi wynikającemu z przesłanego Prezesowi UOKIK odpisu z ewidencji działalności gospodarczej i dlatego nie można stwierdzić, że przedsiębiorca podał pełną, prawdziwą i rzetelną informację, która pozwoliłaby konsumentowi zidentyfikować miejsce zarejestrowania działalności gospodarczej oraz dotarcie do wpisu jej dotyczącego. Dodatkowym utrudnieniem w tym względzie było niewłaściwe umieszczenie informacji odnośnie siedziby przedsiębiorcy. Na stronie internetowej jako siedziba został podany adres w Rzeszowie przy ul. Krakowskiej 354, podczas gdy z odpisu ewidencji działalności gospodarczej wynika, że siedziba mieści się w Łańcutie przy ul. Głowackiego 13c. Skutkiem niedopełnienia niniejszego obowiązku mogło być utrudnienie konsumentom możliwości weryfikacji danych dotyczących przedsiębiorcy, sprawdzenia, czy faktycznie podmiot taki istnieje, działa i gdzie prowadzi działalność gospodarczą, co z kolei mogło wywołać negatywne skutki w sytuacji, gdyby konsument musiał ustalić precyzyjne dane dotyczące przedsiębiorcy lub chciał sprawdzić wiarygodność danych przekazywanych przez przedsiębiorcę jeszcze przed zawarciem umowy.

Stosownie do treści art. 9 ust. 1 pkt 10 w związku z art. 11 ust. 2. ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów (...) konsument, dokonując zakupu, powinien być poinformowany w sposób zrozumiały i łatwy do odczytania, przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia mu propozycji zawarcia umowy o miejscu i sposobie składania reklamacji. Dodatkowo w art. 11 ust. 2 ww. ustawy znajduje się zapis, który stanowi, że „*Umowa powinna określać miejsce i sposób składania reklamacji, nie powodujące nadmiernych trudności lub kosztów po stronie konsumenta*”. Obowiązkiem zatem przedsiębiorcy było wskazanie miejsca i sposobu składania reklamacji towaru zakupionego za pośrednictwem strony internetowej www.danti.pl, nie powodujące nadmiernych trudności lub kosztów po stronie konsumenta. Brak na witrynie sklepu internetowego powyższych zapisów stanowi ograniczenie praw konsumenta, pozbawiając go możliwości uzyskania, zagwarantowanych mu przepisami prawa informacji. Ponieważ umowa zawierana na odległość wiąże się z występowaniem deficytu informacji, na ofercie ciążyą szczególne obowiązki informacyjne w zakresie poinformowania m.in. o miejscu i sposobie składania informacji. Ponadto ustawodawca, w art. 8 ust. 1 i 3 pkt 1 *ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną*, nałożył na przedsiębiorcę, prowadzącego sprzedaż towarów za pośrednictwem witryny internetowej, obowiązek sporządzenia i udostępnienia regulaminu świadczenia usług drogą elektroniczną oraz wskazał minimalne wymogi, jakie

regulamin ten winien spełniać. Przede wszystkim przedsiębiorca prowadzący sklep internetowy ma obowiązek podać tryb postępowania reklamacyjnego w zakresie reklamacji tej części usługi, która jest wykonywana on-line (art. 8 ust. 3 pkt 4 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną). Brak zatem tych zapisów powoduje, iż konsument nie wie jak dochodzić swoich praw. Dodatkowo zawarcie w regulaminie trybu postępowania reklamacyjnego ma taki skutek, że konsument kupując on-line zawiera umowę akceptując regulamin, którego postanowienia stanowią treść umowy łączącej go z przedsiębiorcą. Przedsiębiorca nie przedstawił na stronie www.danti.pl informacji o miejscu i sposobie składania reklamacji, nadmieniając tylko o uprawnieniach konsumenta z tytułu dobrowolnie przyznanej przez producenta ochronie z tytułu gwarancji. Tym samym informacja przekazana konsumentom była nierzetelna i niepełna.

Informacje wskazane powyżej, których zabrakło na stronie internetowej sklepu danti.pl, powinny być pełne, rzetelne i prawdziwe, ponieważ tylko oferta handlowa zawierająca wskazane informacje pozwoli konsumentowi na podjęcie prawidłowej decyzji rynkowej. Obowiązek przekazania ww. informacji umożliwia skuteczne skorzystanie przez konsumenta z przewidzianych prawem możliwości złożenia reklamacji lub dochodzenia innych roszczeń. Niedopełnienie spoczywających na przedsiębiorcy wskazanych powyżej obowiązków informacyjnych mogło utrudnić weryfikację danych dotyczących przedsiębiorcy. Zaniechanie to mogło prowadzić również do utrudnienia dochodzenia roszczeń, np. w przypadku wadliwości dostarczonego towaru, co z kolei mogło wynikać z nieznanomości obowiązującej procedury reklamacyjnej.

Wykazanie zaistnienia przesłanek, skutkujących uznaniem, że działanie przedsiębiorcy polegające na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji identyfikujących przedsiębiorcę oraz wskazujących zasady postępowania reklamacyjnego, skutkuje w konsekwencji stwierdzeniem stosowania przez niego praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów określonych w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 powoływanej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Uwzględniając powyższy wywód, Prezes UOKiK uznał, że zostały spełnione wszystkie przesłanki konieczne do zakwalifikowania działań przedsiębiorcy jako praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie (...). Stosownie do treści przepisu art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) w przypadku, gdy przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24, Prezes UOKiK wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania. Za datę zaniechania stosowania ww. praktyk należy przyjąć datę 12 listopada 2010r., ponieważ od dnia 13 listopada 2010r. domena danti.pl została zarejestrowana przez inny podmiot. Z uwagi na fakt, że przedsiębiorca nie przedstawił dokumentów świadczących o tym, żeby zaprzestanie działalności sklepu danti.pl nastąpiło w innym terminie należy przyjąć, że nastąpiło to w dniu wskazanym w sentencji decyzji.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, zgodnie z którymi przedsiębiorca naruszył zbiorowe interesy konsumentów oraz okoliczność, iż w trakcie trwania postępowania w przedmiotowej sprawie zaprzestał prowadzenia sklepu internetowego pod nazwą danti.pl, co zostało potwierdzone w toku postępowania, orzeczono jak w pkt I – II sentencji.

Ad. III sentencji decyzji

Zgodnie z art.106 ust.1 pkt 4 ustawy o ochronie (...), Prezes UOKiK może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10%

przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24. Z treści powyższego przepisu wynika, iż w/w kara ma charakter fakultatywny, a zatem do Prezesa UOKIK należy - w ramach uznania administracyjnego - decyzja w sprawie zasadności nałożenia kary pieniężnej w danej sprawie. Wprawdzie ustawa o ochronie (...) nie zawiera katalogu przesłanek, od których uzależniona jest decyzja o nałożeniu kary, jednakże w jej art. 111 zostało wskazane, że ustalając wysokość kary Prezes UOKIK winien wziąć pod uwagę w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. Ustalając wysokość kary pieniężnej w decyzjach stwierdzających naruszenie zakazów określonych w ustawie o ochronie (...), należy zatem uwzględnić wagę tego naruszenia, rozmiar skutków stosowanej praktyki ograniczającej konkurencję, bądź praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, jak również zaistniałe okoliczności obciążające i łagodzące.

Kara nakładana przez Prezesa UOKIK na przedsiębiorcę, który dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów służy podkreśleniu naganności ocenianego zachowania. Przedsiębiorca, jako profesjonalista powinien wiedzieć, że określając warunki umowne nie może stosować klauzul uznanych za abuzywne, ani w żaden inny sposób godzić w interesy konsumentów. Orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania, tak aby jej nałożenie skutkowało w przyszłości zapobieżeniem zaistnienia podobnych sytuacji. W opinii Prezesa UOKIK należy podkreślić aspekt edukacyjny i wychowawczy zastosowanego środka oraz wyrazić nadzieję, że odniesie on spodziewany skutek na przyszłość. Poza wymiarem indywidualnym kary należy zwrócić uwagę na jej wymiar ogólny, funkcję odstrasżającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku.

1. Pierwsza kara pieniężna jest nakładana w związku ze stosowaniem przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na posługiwaniu się w obrocie konsumenckim dwoma klauzulami tożsamymi z postanowieniem wpisanym do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. Podstawą obliczenia wysokości niniejszej kary jest przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, tj. w 2009r. Wg zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika z pozarolniczej działalności gospodarczej za rok podatkowy 2009 PIT-B, przychody przedsiębiorcy w 2009r. wyniosły 2.449.179,31 zł. Stosownie do treści przepisu art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie (...), maksymalna kara nakładana na przedsiębiorcę może stanowić 10 % jego przychodów, co w niniejszej sprawie daje kwotę 244.917,93 zł.

Ustalenie wysokości kary w analizowanej sprawie ma charakter wieloetapowy, co spowodowane jest zaistnieniem licznych okoliczności mających wpływ na tę wysokość. Ustalając wymiar kary pieniężnej w pierwszej kolejności organ antymonopolowy dokonał oceny wagi stwierdzonych praktyk i na tej podstawie ustalił kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych wyliczeń wysokości kary, a następnie – w oparciu o zaistniałe w sprawie okoliczności mające wpływ na wymiar kary – dokonał gradacji ustalonej kwoty bazowej. W powyższym kontekście wzięto pod uwagę, iż naruszenie przez przedsiębiorcę zbiorowych interesów konsumentów polega na stosowaniu niedozwolonych postanowień umownych, wpisanych do publicznie i powszechnie dostępnego Rejestru niedozwolonych postanowień umownych, prowadzonego przez Prezesa UOKIK.

Kwestionowane klauzule to zapisy, które zwalniają przedsiębiorcę z odpowiedzialności za niedostarczenie zakupionego towaru w terminie. Klauzule wymienione w tej grupie postanowień należy zakwalifikować jako istotne regulacje umowy, których zastosowanie - po zaistnieniu określonych w nich okoliczności - mogło doprowadzić do zmiany zakresu wynikających z niej świadczeń, tj. włączyć odpowiedzialność przedsiębiorcy wobec konsumentów. Uwzględniając powyższe, wskazane postanowienia należało zaklasyfikować, jako zapisy o stosunkowo dużej szkodliwości. Jednocześnie uwzględnić także należy, że ich stosowanie mogło rodzić zagrożenie dla wszystkich konsumentów, związanych postanowieniami warunków uczestnictwa, lecz jedynie w niektórych przypadkach mogły one znaleźć faktyczne zastosowanie.

Rozważane w niniejszej decyzji zachowanie przedsiębiorcy wiązało się z działalnością dotyczącą rozpowszechnionych usług, co powodowało, że tym większa ilość osób mogła być zagrożona wskutek jego oddziaływania. Jednocześnie stwierdzić należy, że ujawniały się one na rynku, na którym występuje wielość podmiotów oferujących swe usługi, co powodowało, że konsumenci mieli znaczną swobodę przy wyborze kontrahenta i oferty. A zatem, choć usługi sprzedaży internetowej należą do usług, z których konsumenci korzystają w sposób powszechny, to biorąc pod uwagę możliwość wyboru innej oferty, stopień zagrożenia rozważanymi praktykami należało ocenić jako względnie umiarkowany. Na wysokość tej kwoty miał wpływ fakt, że niniejsza kara dotyczy stosowania praktyki polegającej na stosowaniu dwóch klauzul tożsamyh z postanowieniem wpisanym do rejestru, na mocy którego doszło do ograniczenia odpowiedzialności przedsiębiorcy względem konsumentów. Praktyki te były długotrwałe, gdyż trwały ponad rok (sklep internetowy zaczął działać w 2005r.). Ostatecznie podsumowanie wagi stwierdzonych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów pozwoliło organowi antymonopolowemu na ustalenie, iż łącznie waga naruszeń stosowanych przez przedsiębiorcę w przedmiotowej sprawie, kształtuje się na poziomie 0,1 % przychodów osiągniętych przez niego w 2009r. Po ustaleniu kwoty bazowej przystąpiono do analizy, czy w niniejszej sprawie występowały okoliczności łagodzące i obciążające, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary. Okoliczności łagodzących nie stwierdzono, natomiast okolicznością obciążającą jest ogólnopolski zasięg naruszenia wynikający ze specyfiki działalności wykonywanej przez Przedsiębiorcę, która polegała na prowadzeniu sklepu internetowego. Powyższe okoliczności skutkują podwyższeniem kwoty bazowej o 20%. Obliczona w ten sposób kara pieniężna z tytułu naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie (...) w zakresie opisanym w pkt I sentencji decyzji została określona w wysokości 2.939 zł (słownie: dwa tysiące dziewięćset trzydzieści dziewięć złotych), co stanowi 0,12% przychodu przedsiębiorcy oraz 1,2% maksymalnego wymiaru kary.

2. Druga z kar pieniężnych dotyczy stosowania czterech praktyk polegających na niedopełnianiu obowiązków informacyjnych w zakresie dotyczącym:
- niepodania przez przedsiębiorcę na jego stronie internetowej www.danti.pl swojego imienia i nazwiska, jako przedsiębiorcy prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą;
 - nieprawdziwego określenia organu rejestrowego, tj. podanie numeru wpisu w ewidencji działalności gospodarczej jako numeru wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym „KRS 5177”;
 - nieprawdziwego wskazania siedziby oraz adresu przedsiębiorstwa, tj. Rzeszów ul. Krakowska 354, zamiast Łańcut ul. Głowackiego 13c;
 - niezamieszczenia w regulaminie zakupów trybu postępowania reklamacyjnego.

Podstawą obliczenia wysokości niniejszej kary jest przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, tj. w 2009r. Wg zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika z pozarolniczej działalności gospodarczej za rok podatkowy 2009 PIT-B, przychody przedsiębiorcy w 2009r. wyniosły 2.449.179,31 zł. Stosownie do treści przepisu art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie (...), maksymalna kara nakładana na przedsiębiorcę może stanowić 10 % jego przychodów, co w niniejszej sprawie daje kwotę 244.917,93 zł.

Ustalenie wysokości kary w analizowanej sprawie ma charakter wieloetapowy, co spowodowane jest zaistnieniem licznych okoliczności mających wpływ na tę wysokość. Ustalając wymiar kary pieniężnej w pierwszej kolejności organ antymonopolowy dokonał oceny wagi stwierdzonych praktyk i na tej podstawie ustalił kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych wyliczeń wysokości kary, a następnie – w oparciu o zaistniałe w sprawie okoliczności mające wpływ na wymiar kary – dokonał gradacji ustalonej kwoty bazowej. W oparciu o osiągnięty przez przedsiębiorcę przychód ustalono kwotę bazową stanowiącą 0,3% przychodu, czyli kwotę w wysokości 7.347,54 zł. Uzasadnienie dla określenia kwoty bazowej w tej wysokości stanowi fakt, że kara ta dotyczy czterech praktyk dotyczących niedopełnienia obowiązków informacyjnych, które ujawniają się na etapie zawierania umowy, przy czym zachowania te są wzajemnie powiązane i wzajemnie się wzmacniają, co uzasadnia ich łączną ocenę. Praktyki te były długotrwałe, gdyż trwały ponad rok (sklep internetowy zaczął działać w 2005r.). Na tym etapie uwzględniono także okoliczność, że w wymagane informacje nie były podawane nigdzie na stronie internetowej. Miarkując niniejszą karę zwrócono również uwagę na to, że rozważane zaniechania zasadniczo nie powodowały wyłączenia przysługujących konsumentom uprawnień, czy nałożenia na nich nowych obowiązków, jednakże powodowały one niedoinformowanie konsumentów w wymienionych zakresach, co łącznie mogło wpływać na sytuację konsumentów np. powodując utrudnienia w dochodzeniu roszczeń. Rozważane praktyki ujawniły się na rynku, na którym działa wiele podmiotów, wobec czego konsumenci mieli swobodę przy podejmowaniu decyzji o zawarciu umowy z przedsiębiorcą i wybór ten nie był ograniczony poprzez znikomą liczbę uczestników danego rynku.

Ostatecznie podsumowanie wagi stwierdzonych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów pozwoliło organowi antymonopolowemu na ustalenie, iż łącznie waga naruszeń stosowanych przez przedsiębiorcę w przedmiotowej sprawie, kształtuje się na poziomie 0,3 % przychodów osiągniętych przez niego w 2009r. Po ustaleniu kwoty bazowej przystąpiono do analizy, czy w niniejszej sprawie występowały okoliczności łagodzące i obciążające, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary. Okoliczności łagodzących nie stwierdzono, natomiast okolicznością obciążającą jest ogólnopolski zasięg naruszenia wynikający ze specyfiki działalności wykonywanej przez Przedsiębiorcę, która polegała na prowadzeniu sklepu internetowego. Powyższe okoliczności skutkują podwyższeniem kwoty bazowej o 20%. Obliczona w ten sposób kara pieniężna z tytułu naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 1 ustawy o ochronie (...) w zakresie opisanym w pkt I sentencji decyzji została określona w wysokości 8.817 zł (słownie: osiem tysięcy osiemset siedemnaście złotych), co stanowi 0,36% przychodu przedsiębiorcy oraz 3,6% maksymalnego wymiaru kary.

Nakładając niniejszą decyzją kary pieniężne za naruszenie przepisów ustawy o ochronie (...), Prezes UOKIK wziął pod uwagę, że sankcja finansowa ma charakter represyjny (nakładana jest za naruszenie ustawowych zakazów) oraz prewencyjny (ma zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcać do naruszania prawa), zaś zagrożenie nią, czyli potencjalna możliwość nałożenia kary przez Prezesa UOKIK, nadaje jej charakter dyscyplinujący (vide: wyrok SN z dnia 7.04.2004r., sygn. akt: III SK 31/04). Biorąc pod uwagę powyższe, kary pieniężne nałożone na przedsiębiorcę są adekwatne do okresu,

stopnia oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Decydując o nałożeniu kar pieniężnych i ich wysokości wzięto pod uwagę wszystkie wyżej opisane okoliczności. Orzeczona kara powinna również stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania, tak, aby jej nałożenie skutkowało w przyszłości zapobieżeniem zaistnienia podobnych sytuacji. Z drugiej strony należy też podkreślić wymiar edukacyjny i wychowawczy zastosowanych sankcji oraz wyrazić nadzieję, że odniosą one spodziewany skutek na przyszłość. Poza wymiarem indywidualnym kar, należy zwrócić uwagę na ich wymiar ogólny, funkcję odstrasżającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku. Z tych też względów orzeczono jak w pkt III sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie (...) karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: **NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000**.

Kosztami postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa UOKiK ze stroną i w związku z tym postanowiono obciążyć przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości 48,75 zł (słownie: czterdzieści osiem złotych siedemdziesiąt pięć groszy). Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: **NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000**.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie (...) w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w Krakowie (31-011 Kraków, Pl. Szczepański 5).

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie VII niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie (...) oraz art. 479³² § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 264 § 2 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie (...), przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodniowym od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w Krakowie (31-011 Kraków, Pl. Szczepański 5).

Z upoważnienia Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Otrzymują:
1 x F.H.U. „DANTI” Krzysztof Kusz, ul. Głowackiego 13 C, 37-100 Łańcut
1 x a/a